

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D, ve věci navrhovatelů **a) Hany Vitvarové**, bytem Malešická 2407/22, 130 00 Praha 3, **b) Jiřího Horníka**, bytem Černolice 178, 252 10 Mníšek pod Brdy, **c) Vladimíra Jirase**, bytem Černolice 159, 252 10 Mníšek pod Brdy, **d) Lenky Pavlasové**, bytem Neumannova 145/1, 156 00 Praha 5 - Zbraslav, **e) Tomáše Pavlase**, bytem Černolice 169, 252 10 Mníšek pod Brdy, **f) Martina Sgalitzera**, bytem Černolice 151, 252 10 Mníšek pod Brdy, **g) Markéty Duškové**, bytem Jaromírova 176/52, 128 00 Praha 2, **h) Robina Renelta**, bytem Černolice 156, 252 10 Mníšek pod Brdy, **ch) Jiřího Mudra**, bytem Černolice 41, 252 10 Mníšek pod Brdy, **i) Ivany Pechanové**, bytem Černolice 130, 252 10 Mníšek pod Brdy, a **j) Pavla Zdráhala**, bytem Černolice 135, 252 10 Mníšek pod Brdy, všech zastoupených JUDr. Irenou Helmovou, advokátkou se sídlem Janáčkovo nábřeží 39/51, 150 00 Praha 5, proti odpůrkyni **Obci Černolice**, se sídlem Černolice 64, 252 10 Mníšek pod Brdy, zastoupené Mgr. Filipem Smějou, advokátem se sídlem Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2012/OOP ze dne 20. 12. 2012 – územního plánu Černolic a o žalobách na zrušení rozhodnutí odpůrkyně o námitkách navrhovatelů ze dne 1. 10. 2012, č. j. 693, č. j. 698, č. j. 695, č. j. 683, č. j. 700, č. j. 685, č. j. 704, č. j. 682, č. j. 697 a č. j. 681,

t a k t o :

- I. Opatření obecné povahy č. 1/2012/OOP – Územní plán Černolic schválené usnesením Zastupitelstva obce Černolice, č. j. 5-21-2012/ZO, ze dne 19. 12. 2012, se dnem právní moci tohoto rozsudku zrušuje v části textového i grafického vymezení zastavitelných ploch Z2a, Z9a, Z10a, P1a, P1b a P16.
- II. Rozhodnutí odpůrkyně ze dne 1. 10. 2012, o námitkách č. j. 693, č. j. 695, č. j. 697 a č. j. 698, a dále první a třetí výrok rozhodnutí č. j. 682, první a druhý výrok rozhodnutí č. j. 683, první a druhý výrok rozhodnutí č. j. 685, první výrok rozhodnutí č. j. 700 a prvních šest výroků a desátý výrok rozhodnutí č. j. 704 se zrušují a věc se vrací odpůrkyni k dalšímu řízení.

- III. Ve zbylém rozsahu se návrh i žaloby zamítají.**
- IV. Každému z navrhovatelů a) až ch) a navrhovateli j) se ukládá ve lhůtě 7 dnů od doručení tohoto rozhodnutí povinnost zaplatit soudní poplatek za žalobu na zrušení rozhodnutí o námitkách ve výši 3.000,- Kč, a to na účet Krajského soudu v Praze č. 3703-8729111/0710, VS: 5039000713.**
- V. Odpůrkyně je povinna do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit na náhradě nákladů řízení navrhovatelům a), b) a c) částku 21.815,09 Kč, navrhovatelům d) a e) částku 11.457,76 Kč, navrhovatelům f) a ch) částku 6.101,76 Kč, navrhovatelce g) částku 13.958,42 Kč, navrhovateli h) částku 13.244,18 Kč a navrhovateli i) částku 23.570,- Kč, a to vždy k rukám jejich zástupkyně, JUDr. Ireny Helmové.**
- VI. Navrhovatel j) je povinen do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit na náhradě nákladů řízení odpůrkyni částku 18.449,01 Kč, a to k rukám jejího zástupce, Mgr. Filipa Smějí.**

O d ů v o d n ě n í:

Navrhovatelé [vyjma navrhovatele ch)] podali podle § 101a odst.1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) společný návrh na zrušení opatření obecné povahy - územního plánu Černolic vydaného pod č. 1/2012/OOP dne 20. 12. 2012 (dále jen „územní plán“ nebo „opatření obecné povahy“). Alternativně navrhli zrušení části tohoto opatření obecné povahy vymezující zastavitelné plochy Z10a, Z9a, Z2a a plochu přestavby P16. Současně [včetně navrhovatele ch)] navrhli též zrušení rozhodnutí o jimi podaných námitkách proti návrhu územního plánu Černolic ze dne 19. 12. 2012, č. j. 5-21-2012/ZO, a to námitkách č. 14, 17, 18, 21 (zde došlo ke zjevné chybě v psaní, neboť příslušná navrhovatelka podala námitku č. 22), 24, 25 a 28-31 (dále jen „rozhodnutí o námitkách“).

V rozsudku ze dne 7. 5. 2013, č. j. 50 A 7/2013-130, (dále též „první rozsudek“) dospěl Krajský soud v Praze k závěru, že návrh je v části představované vymezením zastavitelných ploch typu BI – bydlení – v rodinných domech – městské a příměstské, jejichž zástavba byla podmíněna pořízením regulačního plánu, tj. plochami Z2a, Z9a, Z10a, Z23a, P1a, P1b, P1d a P16, důvodný, a to z důvodu nevymezení podmínek prostorového uspořádání, v případě plochy Z10a též z důvodů dalších (provedení podstatné změny návrhu, aniž by se k ní vyjádřily dotčené orgány). Navíc soud shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách, jež mu zabránila v přezkumu proporcionality vymezení navrhovateli nejvíce zpochybňovaných ploch. S ohledem na toto zjištění soud podle § 101b odst. 4 s. ř. s. opatření obecné povahy ve vyjmenovaných plochách zrušil (výrok I.), a to včetně rozhodnutí o námitkách (výrok II.) a ve zbytku návrh zamítl (výrok III.). Výrokem IV. soud přiznal navrhovatelům náhradu nákladů řízení na základě závěru o jejich plném úspěchu v řízení, pokud jde o jimi uplatněný eventuální petit, výrokem V. jim však nepřiznal náhradu nákladů řízení v rozsahu ½ nákladů na právní zastoupení s argumentem, že s ohledem na shodnou argumentaci navrhovatelů, jejich vysoký počet a majetkové poměry odpůrce by postup podle ustanovení § 12 odst. 4 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) vedl k přiznání nepřiměřeně vysoké částky nákladů řízení.

Odpůrkyně se proti prvnímu rozsudku bránila kasační stížností, které Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) rozsudkem ze dne 28. 8. 2014, č. j. 9 AOs 2/2013-118, vyhověl a rozsudek Krajského soudu v Praze zrušil ve výrocích I., II., IV. a V. I přes úspěch odpůrkyně se NSS v zásadě ztotožnil s většinou právních závěrů vyslovených v prvním rozsudku. NSS v první řadě přitakal závěru, že navrhovatelé nepostrádají aktivní procesní legitimaci k podání návrhu na zrušení územního plánu. NSS přitakal také povinnosti odpůrkyně vymezit v územním plánu i podmínky prostorového uspořádání těch zastavitelných ploch, jejichž zástavba byla podmíněna pořízením regulačního plánu. S výjimkou plochy Z10a však dospěl k závěru, že napadený územní plán tyto podmínky základním způsobem vymezil tím, že již podle názvu „BI – bydlení – v rodinných domech – městské a příměstské“ byly tyto plochy určeny pro zástavbu rodinnými domy, jejichž maximální parametry stanoví ustanovení § 2 písm. a) bodu 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o využívání území“), tj. nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví. Tím proto odpadl první nosný argument pro zrušení všech pořízením regulačního plánu podmíněných zastavitelných ploch v kategorii „BI“. NSS nicméně uzavřel, že rozhodnutí o námitkách navrhovatelů, potažmo samotné opatření obecné povahy je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, pokud jde o plochy „BI“ označené jako Z2a, Z9a, Z10a, P1a, P1b a P16. Shledal však, že první rozsudek v části, v níž byla vyslovena nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách a tedy zrušeno opatření obecné povahy ve vztahu k plochám Z23a a P1d, nevztahuje závěry o nepřezkoumatelnosti závazných stanovisek a rozhodnutí o námitkách k těmto dvěma plochám a ani jinak svůj závěr nevysvětluje, tudíž je sám v tomto rozsahu nepřezkoumatelný. Pokud jde o rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, NSS prvnímu rozsudku vytkl, že si soud nemůže vybrat, zda přizná náklady řízení podle toho, jaký měl žalobce (navrhovatel) úspěch ve věci z hlediska hlavního petitu, nebo zda přizná náklady řízení podle úspěchu z hlediska petitu eventuálního. Protože krajský soud zrušil napadený územní plán ve větším rozsahu, než jaký byl v eventuálním petitu navrhován, je zjevné, že rozhodoval na základě hlavního petitu dožadujícího se zrušení územního plánu jako celku. Za takové situace byli navrhovatelé úspěšní jen částečně, čemuž však neodpovídal výrok o náhradě nákladů řízení. S ohledem na uvedené tudíž NSS věc vrátil Krajskému soudu v Praze s tím, aby se (v situaci kdy ve zbylém rozsahu první rozsudek obstál) znovu zabýval napadeným územním plánem a rozhodnutím o námitkách ve vztahu k plochám Z23a a P1d a následně znovu rozhodl o náhradě nákladů řízení jako celku.

Soud se proto znovu zabýval posouzením textového a grafického vymezení zastavitelných ploch Z23a a P1d v optice uplatněných návrhových bodů. V tomto směru je třeba uvést, že tyto dvě plochy jsou dotčeny pouze hlavním petitem dožadujícím se zrušení územního plánu jako celku, eventuální petit návrhu na zrušení opatření obecné povahy je (mezi z hlediska navrhovatelů nejproblematičtější plochy) výslovně nezmiňuje. Tomu odpovídá i argumentace návrhu, která výslovně těmto plochám nic konkrétního nevyčítá a která se těchto ploch dotýká pouze svou obecnou argumentací napadající proces pořizování územního plánu jako celek, ať již šlo o zpochybnění direktiv zastupitelstva obce požadujících po pořizovateli úpravu návrhu územního plánu, námitku chybějících regulativů pro plochy, jejichž využití je podmíněno pořízením regulačního plánu, nebo o námitku vnitřní rozpornosti územního plánu. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o námitkách k plochám Z23a a P1d výslovně nesměřovala a ani v souvislosti s řešením ostatních návrhových bodů (včetně bodů, jejichž cílem je dosáhnout zrušení rozhodnutí o námitkách) soud nebyl nucen se zabývat odůvodněním vymezení těchto ploch. Ve vztahu k námitce vnitřní rozpornosti územního plánu lze odkázat na první rozsudek v této věci, který vysvětlil, že drobný nesoulad mezi označením ploch ve výroku a v odůvodnění napadeného územního plánu není postačujícím důvodem pro jeho zrušení. Pokud jde o námitku chybějících regulativů pro

plochy, jejichž využití je podmíněno pořízením regulačního plánu, lze naopak odkázat na zrušující rozsudek NSS, který v této souvislosti uzavřel, že z názvu ploch plynoucí zastavitelnost pouze rodinnými domy je v návaznosti na ustanovení vyhlášky o využívání území dostačujícím regulativem prostorového uspořádání zastavitelných ploch. I tato námitka tedy není důvodná.

Dále pokud jde o námitku vadného procesního postupu při přijetí územního plánu spočívající v respektování direktiv zastupitelstva obce požadujících po pořizovateli úpravy návrhu územního plánu, lze odkázat na NSS akceptované závěry prvního rozsudku, v němž soud označil tuto praxi za nezákonnou. Pokud jsou takové pokyny v rozporu s požadavky dotčených orgánů, vnášejí do návrhu územního plánu body, jež si vyžadují dodatečné posouzení dotčenými orgány, upravují návrh nikoliv jen nepodstatným způsobem v době, kdy se k úpravám již nemůže vyjádřit veřejnost, nebo jinak vzbuzují pochyby o hrozící nezákonnosti upraveného opatření obecné povahy a pořizovatel je přesto do následně schváleného územního plánu zapracuje, je tím proces přijímání opatření obecné povahy postižen vadou, jež může mít za následek jeho nezákonnost. Zjištění takové vady musí vést soud ke zrušení napadeného územního plánu.

Spornými direktivami však byla významnějším způsobem (formální úpravy v podobě rozdělení ploch a úprav označení v to nepočítaje) dotčena pouze plocha Z23a, a to usnesením zastupitelstva odpůrkyně ze dne 27. 12. 2011, jímž odpůrkyně uložila pořizovateli nově podmínit využití (mj.) plochy Z23 pořízením regulačního plánu a snížit její rozlohu z 1,39 ha na 0,8 ha, omezit maximální počet rodinných domů na čtyři, zavést minimální velikost pozemku na 1.500 m², zavést kritérium maximální zastavěnosti pozemku v rozsahu 20 %, stanovit maximální výměru zastavěné plochy na pozemku na 200 m², maximální výšku hřebene oproti původní úrovni terénu na 8,5 m pro všechny plochy pro bydlení městské a příměstské a stanovit povinnost úhrady příspěvku na posílení místního vodovodu a zbudování nového vrtu.

Takto vnesené změny návrhu územního plánu se dotýkaly zájmů veřejnosti, neboť snižovaly rozsah a rozměry nové zástavby, veřejnost však při následujícím veřejném projednání mohla řádně uplatnit své připomínky. Naopak nadměrný zásah do oblastí chráněných dotčenými orgány s ohledem na omezení plánovaného zatížení území novou výstavbou zřejmě nepřipadá v úvahu. Lze tedy s odkazem na první rozsudek v této věci doplnit, že uplatňování direktiv ze strany odpůrkyně nemohlo mít vliv na zákonnost vymezení ploch Z23a a P1d. Je tedy třeba přiznat, že k jejich zrušení není důvod.

Pokud jde o rozhodnutí o námitkách uplatněných navrhovatelem, jež jsou v textové části napadeného územního plánu seřazeny pod č. 14, 17, 18, 22, 24, 25 a 28-31, navrhovatelé výslovně namítali pouze jejich nepřezkoumatelnost, nesrozumitelnost a porušení § 52 odst. 3 stavebního zákona.

Soud zjistil, že námitka č. 14 navrhovatele b) napadá zadání regulačního plánu pro plochy Z9a a P16 a domáhá se s odkazem na zachování krajinného rázu a výhledu na Černolické skály snížení limitu pro maximální výšku hřebene střechy a přípustnosti rodinných domů jen s jednou bytovou jednotkou. Rozhodnutí o této námitce s č. j. 698 ve svém výroku konstatuje, že se námitce nevyhovuje a je odůvodněno tím, že zadání regulačního plánu stanoví pouze meze prostorové regulace a bez regulačního plánu nebude pozemky možné zastavět. Tím však není jakýmkoliv způsobem zodpovězeno, proč odpůrkyně nevyhověla požadavku navrhovatele na zpřísnění limitů v zadání regulačního plánu. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Námitka č. 17 navrhovatele f) zahrnovala tři dílčí námitky, z nichž dvěma bylo rozhodnutím vydaným pod č. j. 700 vyhověno. Zamítnuta byla pouze první dílčí námitka

domáhající se rozšíření zastavitelné plochy na celý pozemek p. č. PK 87 v k. ú. Černolice, což bylo odůvodněno prostým odkazem na realizaci bodu 54 direktivy zastupitelstva obce, která sama o sobě však postrádá též jakékoliv odůvodnění. Ve vztahu ke dvěma vyhovujícím výrokům tohoto rozhodnutí o námitkách navrhovatel f) zjevně postrádá aktivní věcnou legitimaci, neboť vyhověním jeho návrhu nemohlo být zasaženo do jeho práv. Navrhovatel f) je tak ve své žalobě na zrušení rozhodnutí o námitkách úspěšný pouze v rozsahu 1/3 ve vztahu k zamítavému výroku, který je odůvodněn nepřezkoumatelným způsobem.

Námitka č. 18 podaná kromě osob, jež nejsou účastníky tohoto řízení, i navrhovatelkou i) směřovala proti zahrnutí pozemků v ploše P15b do systému sídelní zeleně s odkazem na závazek obce ve smlouvě o smlouvě budoucí o zřízení věcného břemene na jejich alespoň částečné zahrnutí do zastavitelných ploch, dále na možnost zřízení zahrad horní části lokality P15b a na skutečnost, že jde o pozemky v intravilánu přímo sousedící se zastavěnými pozemky. Námitka též brojila proti tomu, že přes pozemky navrhovatelky jsou ve vztahu k ploše Z10a – Pod Dvorem (prokopávka) plánovány komunikace a sítě, aniž by to s ní bylo jakkoliv projednáno. Také argumentovala proti ploše určené pro sběrný dvůr, která však nebyla do územního plánu nakonec zařazena. Námitky zamítla odpůrkyně pod č. j. 697 jediným výrokem odůvodněným tím, že požadavek na rozšíření zastavitelných ploch není opodstatněný (aniž by však bylo uvedeno proč) a že plocha P15b byla vymezena v souladu se zápisem v katastru nemovitostí. K otázce navrhovaného vedení komunikací přes pozemky rodiny navrhovatelky se vůbec nevyjádřila. Rozhodnutí o těchto námitkách je tak opět nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Námitka č. 22 uplatněná navrhovatelkou g) sestávala ze tří rozsáhlých dílčích námitek, a to z požadavku, aby podmínky pro výstavbu byly zapracovány přímo do návrhu územního plánu a nikoliv až do regulačního plánu, dále z nesouhlasu s vymezením plochy Z2a s odkazem na porušení ustanovení § 55 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 167/2012 Sb. (dále jen „stavební zákon“), nepotřebnost této plochy pro hospodářský rozvoj obce, chybějící technickou infrastrukturu a občanskou vybavenost, bezprostřední sousedství plochy s lokálním biocentrem a její charakter mokřadu, jež je třeba dle Zásad územního rozvoje Středočeského kraje chránit, a konečně z poukazu na nezákonnost změn zadání územního plánu pokyny zastupitelstva obce s tím, že se k nim nemohli vyjádřit dotčené orgány ani veřejnost. Rozhodnutím vydaným pod č. j. 685 nebylo ani jedné z těchto námitek vyhověno. Důvodem nevyhovění první námitce měla být rozpornost požadavku na uvedení podmínek výstavby v návrhu územního plánu s tím, že regulační plán by pak neměl význam. Druhý výrok argumentoval splněním zadání a pokynů zastupitelstva pro úpravu územního plánu po společném jednání, skutečností, že plocha Z2a není v rozporu se stanovisky dotčených orgánů, a konečně tím, že § 55 odst. 3 stavebního zákona se vztahuje pouze na změny územního plánu. Poslední nevyhovující výrok byl odůvodněn tím, že proces pořizování územního plánu je dynamickým procesem, který je ovlivněn řešením řady aspektů, proto je možný i zásah zastupitelstva jako nejvyššího orgánu obce k modifikování procesu pořizování např. schválením [pokynů po společném jednání] na návrh pořizovatele, a to plně v souladu s § 53 odst. 3 stavebního zákona. První výrok je odůvodněn pouze dílčím způsobem, na otázku nepotřebnosti vymezení takto rozsáhlých zastavitelných ploch nebylo řádně reagováno, proto je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Odůvodnění druhého výroku je opět nepřezkoumatelné, neboť odkazuje na ničím neodůvodněné direktivy zastupitelstva obce a na z hlediska uplatněné námitky nedostatečně odůvodněná závazná stanoviska dotčených orgánů. Třetí výrok je sice odůvodněn nesprávně, ale to nezakládá jeho nepřezkoumatelnost. Protože nic jiného, než jeho nepřezkoumatelnost není namítáno, v této dílčí části není návrh

důvodný. Ve vztahu k rozhodnutí o námitce č. 22 je tedy navrhovatelka g) úspěšná ze dvou třetin.

Námitka č. 24 navrhovatelů d) a e) je formulována v principu shodně jako námitka č. 22 a shodným způsobem o ní bylo i rozhodnuto rozhodnutím č. j. 683. I zde je tedy žaloba úspěšná pouze ze dvou třetin.

Námitka č. 25 navrhovatele c) je shodná s druhou dílčí výhradou námitky č. 22 a rozhodnutí o ní vydané pod č. j. 695 se od nepřezkoumatelného vyřízení této dílčí výhrady také nijak neliší. Tato část žaloby je tedy plně úspěšná.

Námitka č. 28 navrhovatele h) sestává z celkem 11 dílčích výhrad, přičemž ani jedné nebylo rozhodnutím č. j. 704 vyhověno. První výhrada se formulací i jejím vypořádáním shoduje s první výhradou námitky č. 22, rozhodnutí o ní je tedy nepřezkoumatelné. Druhá výhrada namítá nedostatek vodních zdrojů a dopravní a technické infrastruktury a jejich hrozící přetížení v důsledku nárůstu zastavitelných ploch v obci. Vypořádána je odkazem na kapitolu Ad) textové části územního plánu, která řeší koncepci veřejné infrastruktury. Jak však soud zjistil, v odkazované části se uvádí, že dopravní infrastruktura zůstává bez podstatných změn a že zásobování vodou i odkanalizování obce je nad rámec stávající zástavby nutno zajistit jejich posílení. Tím však pouze potvrzuje výhrady navrhovatele, aniž by odkazoval na popis jejich řešení. Z takto formulovaného odůvodnění nelze ani prostřednictvím uvedeného odkazu zjistit důvody nevyhovění této výhradě a výrok je nutno považovat za nepřezkoumatelný. Třetí až pátá výhrada brojí proti vymezení zastavitelných ploch Z10a, Z2a, P1a, P1b a Z9a a argumentuje odtržeností plochy Z10a, zásahem do území se zvýšenou přírodní ochranou u ploch Z2a, P1a a P1b a zakrytím výhledu na Černolické skály u plochy Z9a. Nevyhovující výroky jsou vždy odůvodněny pouze odkazem na direktivy zastupitelstva a stanoviska dotčených orgánů, která se však konkrétními námitkami navrhovatele v případném odůvodnění nezabývají. Tyto tři výroky jsou tak nepřezkoumatelné. Šestá výhrada namítající rozpor umístění zastavitelných ploch do volné krajiny s pravidly stanovenými v čl. 1 odst. 6 a 7 a čl. 2 odst. 11 ZÚR je vypořádána prostým odkazem na subkapitolu Ca1) odůvodnění územního plánu, v níž se konstatuje, že z této nadřazené územně plánovací dokumentace nevyplývají (s výjimkou nadregionálního biokoridoru ÚSES NK 56, který je převzat a dále doplněn) na územní plán obce žádné zvláštní požadavky. Tím však opět není zodpovězena námitka porušení konkrétně specifikovaných požadavků ZÚR, ledaže by snad tím mělo být implicitně tvrzeno, že daná ustanovení odpůrkyni nezavazují (což však soud nepředpokládá). I tento výrok je tedy nepřezkoumatelný. Sedmou výhradou se namítá nepřesné převzetí nadregionálního biokoridoru ÚSES NK 56 do územního plánu, kdy oproti grafické části ZÚR je v územním plánu biokoridor více přesunut na území sousední obce a není tak zakreslen v plné šíři, jež v ZÚR zasahuje i do plochy Z10a. Výhrada je vypořádána tím, že vymezení ÚSES bylo projednáno s dotčenými orgány a že trasa biokoridoru leží v koridoru vymezeném v ZÚR. Tato výhrada je vypořádána řádně (a také správně). Osmá výhrada se shoduje (včetně jejího vypořádání) se třetí výhradou námitky č. 22, tento dílčí výrok tedy přezkoumatelný je. Devátou výhradou bylo namítáno, že s vymezením zastavitelné plochy Z10a nebyl dán potřebný souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny podle nařízení Středočeského kraje č. 4/2009 o zřízení přírodního parku Hřebeny, na což bylo reagováno tím, že vymezení této plochy je v souladu se stanoviskem Krajského úřadu Středočeského kraje. S ohledem na pouhé zpochybnění existence potřebného souhlasu je vypořádání námitky odůvodněno dostatečně a i zde není žaloba důvodná. Na desátou výhradu, podle níž zhotovitelka územního plánu, společnost PRISVICH, s.r.o., neměla v době uzavření smlouvy s obcí v obchodním rejstříku zapsáno oprávnění pro daný obor, a její jednatel nemá autorizaci pro obor územního plánování, bylo reagováno pouze výtkou, že navrhovatel se sám neorientuje v odborné

terminologii, aniž by na výhradu bylo reálně odpovězeno. Tento výrok je nepřezkoumatelný. Konečně jedenáctá výhrada se (pokud jde o její vypořádání) shoduje s první výhradou námitky č. 22, na rozdíl od ní však nebrojí proti nadbytečnosti vymezení nových zastavitelných ploch, ale pouze napadá uvedení podmínek zástavby až v zadání regulačních plánů a současně fakt, že v řízení o vydání regulačního plánu se již vůbec nebude hodnotit vliv záměru na krajinný ráz, protože podoba lokality je vymezena právě zadáním regulačních plánů v přílohách územního plánu. V takové situaci je odůvodnění přezkoumatelné, neboť (byť ne zcela správně) argumentuje rozparem uvádění podmínek zástavby ve vlastním územním plánu s cíli a úkoly územního plánování, což vysvětluje důvod nevyhovění námitky. V souhrnu je tedy navrhovatel h) se žalobou proti rozhodnutí o jeho námitkách úspěšný v rozsahu sedmi jedenáctin.

Námitka č. 29 navrhovatelky a) brojí proti vymezení zastavitelných ploch Z9a a P16 s tím, že povede ke změně rázu obce, ztrátě zeleně, zhoršení pohody bydlení a v důsledku zvýšení intenzity dopravy v návaznosti na zvýšení hustoty osídlení i ke zvýšení imisí prachu a hluku, přičemž tato změna zdvojnásobující počet obyvatel obce není ve veřejném zájmu, ale pouze reaguje na absolutně neplatnou smlouvu mezi obcí a investorem, na základě níž dostala obec sponzorský příspěvek oproti příslibu vymezení těchto zastavitelných ploch. Nevyhovění námitce rozhodnutím č. j. 693 s odkazem na direktivy zastupitelstva obce a chybějící rozpor se stanovisky dotčených orgánů, jež však v tomto směru odůvodněny nejsou, zakládá nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí.

Námitka č. 30 navrhovatele ch) sestávající ze šesti dílčích výhrad nebylo ve všech bodech rozhodnutím č. j. 682 vyhověno. První výhrada brojí proti vymezení zastavitelné plochy Z10a s argumenty, že je zcela v rozporu s důvody, pro něž byl zřízen přírodní park Hřebený, a naruší tak krajinný ráz, že není pro rozvoj obce nezbytná, že je odtržena od obce apod. Její vypořádání odkazem na direktivy zastupitelstva obce a chybějící rozpor se stanovisky dotčených orgánů, jež však v tomto směru odůvodněny nejsou, zakládá nepřezkoumatelnost tohoto výroku rozhodnutí. Druhá výhrada subsidiárně alespoň požaduje stanovení etapizace zástavby, v níž by plocha Z10a byla až poslední v řadě, a současně požaduje zrušení možnosti umístit v rámci plochy polyfunkční bytový dům s tím, že je absurdní jeho umístění v přírodním parku a není potřeba, neboť školka může být realizována v budově obecního úřadu, přičemž v obci je vymezen dostatek zastavitelných ploch a tato odtržená plocha zvýší náklady obce na veřejnou infrastrukturu. Nevyhovující výrok je odůvodněn tím, že etapizace nebyla požadována zadáním ani direktivami zastupitelstva a že v tomto je dostačující požadavek porřízení regulačního plánu, v němž může být etapizace stanovena a v němž s ohledem na podmíněnou přípustnost využití plochy k výstavbě bytového domu bude prověřena i jeho možná existence. Důvod, proč se samotný územní plán otázkami vznášenými navrhovatelem nezabývá, tedy vysvětlen byl, byť o jeho udržitelnosti (nesprávnost však ve vztahu k rozhodnutí o námitkách není napadána) lze mít pochyby. Tento výrok tedy není nepřezkoumatelný. Třetí až šestá výhrada se svou formulací i vypořádáním shodují s pátou, sedmou a jedenáctou dílčí výhradou námitky č. 28 a se třetí dílčí výhradou námitky č. 22. Jak plyne z předchozí analýzy, jsou čtyři výroky odůvodněny přezkoumatelným způsobem. Navrhovatel ch) je tedy se svou žalobou úspěšný v rozsahu jedné třetiny.

Konečně námitka č. 31 navrhovatele j), které nebylo vyhověno rozhodnutím č. j. 681, směřuje proti ploše č. 1, není z ní však zřejmé, zda má vůbec vztah k ploše č. P1d, nebo k některé z dalších ploch v lokalitě Slatiny (P1a, P1b, P1e, P1f či dokonce Z2a). Námitka je navíc spíše jen vyjádřením názoru o zbytečnosti „výstavby další řady domů na zelené louce“, když je v obci dost nezastavěných proluk a nejsou ani zastavěny všechny parcely ve Slatinách. S ohledem na neurčitost této námitky a na skutečnost, že ustanovení § 55 odst. 3

stavebního zákona limitující vymezení nových zastavitelných ploch využitím dosavadních dopadá jen na případy pořizování změn územního plánu (popř. analogicky na pořízení nového územního plánu tam, kde má zcela nahradit předchozí územní plán, což ovšem není případ odpůrkyně, jejíž území dosud územním plánem regulováno nebylo), soud uzavírá, že vypořádání této námitky pouhým odkazem na zadání územního plánu, pokyny pro jeho nepodstatnou úpravu a souhlasná stanoviska dotčených orgánů za takové situace vystačí, neboť rozhodnutí o rozsahu nových zastavitelných ploch v prvním územním plánu obce je v rukou odpůrkyně, která tím realizuje své právo na samosprávu. Ta je samozřejmě limitována i řadou zájmů chráněných zvláštními právními předpisy ke stavebnímu zákonu a v té souvislosti vydávanými závaznými stanovisky, avšak v tomto směru námitka žádné argumenty k vypořádání nenabízí. Proto odůvodnění, které ve své podstatě říká, že obec si takové řešení žádá a dotčeným orgánům takové řešení nevádí, může ještě obstát.

Pokud jde o namítanou nesrozumitelnost rozhodnutí o námitkách tím, že se v textu rozhodnutí vyskytují četné zkratky, aniž by byl jejich význam v textu vysvětlen, soud musí konstatovat, že takové zkratky se vyskytují pouze v odůvodnění výroků těchto rozhodnutí a navíc jsou vysvětleny na konci tabulky, která rozhodnutí o námitkách obsahuje. Soud proto k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu jejich nesrozumitelnosti v žádném ze zkoumaných případů nedospěl. Namítají-li pak navrhovatelé, že si odpůrkyně k uplatněným námitkám nevyžádala odůvodněná stanoviska dotčených orgánů s odkazem na ustanovení § 52 odst. 3 stavebního zákona, soud jim sice musí přisvědčit, nicméně tato procesní vada nemá dopad na všechna rozhodnutí o námitkách, ale jen na ta, kde takové stanovisko bylo k vypořádání námitky nezbytné. Nedostatek odůvodnění stanovisek dotčených orgánů, na něž se odpůrkyně v odůvodnění rozhodnutí o námitkách opakovaně odkazovala, se pak projevil v tom kterém případě nepřezkoumatelností rozhodnutí o námitkách, tak jak bylo shrnuto shora. Nevyžádání takových stanovisek však nebránilo pokračování v procesu přijetí územního plánu.

S ohledem na argumentaci v prvním rozsudku, který v podstatné části v kasačním přezkumu obstál, proto soud opětovně napadený územní plán zrušil, a to tentokrát pouze v rozsahu ploch Z2a, Z9a, Z10a, P1a, P1b, a P16 (výrok I.). Soud dále zrušil rozhodnutí o námitkách navrhovatelů v těch výrocích, jež se ukázaly být nepřezkoumatelnými (výrok II.). Ve vztahu k plochám Z23a a P1d naopak byl návrh zamítnut, neboť pro jejich zrušení soud na základě uplatněných námitek neshledal důvod. Nedotčeno také zůstalo rozhodnutí o námitce navrhovatele j) vydané pod č. j. 681 a ty výroky ostatních rozhodnutí o námitkách, jež řádně odůvodněny byly (výrok III.). O zbylé části územního plánu již bylo pravomocně rozhodnuto výrokem III. prvního rozsudku, který nebyl kasační stížností zpochybněn. S ohledem na souhlas účastníků (v případě odpůrkyně mlčky dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.), rozhodoval soud bez nařízení jednání.

Pokud jde o náhradu nákladů řízení, zde je soud vázán právním názorem NSS o tom, že úspěch navrhovatelů je třeba posuzovat z hlediska „primárního“ petitu, tj. pouze jako úspěch částečný, s ohledem na fakt, že zrušující výrok se dotýká i ploch P1a a P1b, jež navrhovatelé „eventuálním“ petitem zrušit nepožadovali. Lze jen dodat, že eventuální návrh na zrušení konkrétních vypočtených lokalit ve skutečnosti ani není petitem eventuálním, nýbrž pouze vymezením těch ploch zakotvených v napadeném územním plánu, které navrhovatelům vadí nejvíce. O eventuálním petitu v pravém slova smyslu by totiž bylo možné hovořit pouze v situaci, pokud by jim bylo požadováno obsahově něco jiného, než petitem primárním (např. primárně zrušit územní plán, eventuálně zrušit alespoň rozhodnutí o uplatněných námitkách navrhovatele, nebo – v jiných souvislostech – zrušit rozhodnutí ukládající správní sankci, eventuálně alespoň rozhodnutím soudu uloženou sankci snížit). V tomto případě je však „eventuální“ petit ve své celé šíři pouze podmnožinou petitu

„hlavního“, principy pro rozhodování o náhradě nákladů v případě primárního, resp. eventuálního úspěchu navrhovatele se tedy neuplatní.

Lze tedy s ohledem na obsah uplatněného návrhu shrnout, že navrhovatelé se domáhali kumulativně (nikoliv eventuálně) dvou hlavních výroků, a to jednak zrušení rozhodnutí odpůrkyně o námitce uplatněné vždy konkrétním jednotlivým navrhovatelem a jednak zrušení napadeného územního plánu jako celku (zdánlivý eventuální petit pak pouze poukazuje na části územního plánu, které navrhovatelům vadí nejvíce). Výjimkou je pouze navrhovatel i), který se jako zástupce veřejnosti domáhal pouze zrušení rozhodnutí o jím podané námitce, ne však již zrušení vlastního územního plánu. Vedle toho ještě navrhovatelé požadují, aby jim soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tento výrok však je výrokem, jenž je soud povinen vyslovit z moci úřední i bez návrhu, netýká se merita věci a případné nevyhovění požadavku na přiznání náhrady nákladů řízení tak nemůže mít na výši přiznané částky náhrady nákladů řízení. Z hlediska posouzení míry úspěchu je tedy třeba konstatovat, že navrhovatel i) byl plně úspěšný, neboť rozhodnutí o jím uplatněné námitce bylo zrušeno a jiného výroku ve věci samé se tento navrhovatel nedomáhal.

V případě zbylých navrhovatelů je situace složitější. V řízení o žalobě na zrušení rozhodnutí o námitkách byli plně úspěšní navrhovatelé a), b) a c), v rozsahu 2/3 byli úspěšní navrhovatelé d), e) a g), v rozsahu 7/11 navrhovatel h), v rozsahu 1/3 navrhovatelé f) a ch) a navrhovatel j) byl plně neúspěšný.

V řízení o zrušení územního plánu lze míru úspěchu navrhovatelů určit jen stěží. Je sice pravdou, že navrhovatelé plně uspěli s návrhem na zrušení těch ploch, které byly z jejich hlediska nejproblematičtější. Na druhou stranu se navrhovatelé zcela v rámci svého dispozičního oprávnění rozhodli napadnout územní plán jako celek. Pro určení míry úspěchu se nabízí poměřit počet zrušených ploch (jejich vymezení představuje svého druhu dílčí výroky opatření obecné povahy) s celkovým počtem územním plánem vymezených ploch. Protože však posuzované opatření obecné povahy není změnou územního plánu, jež může obsahovat určitý konečný počet měněných ploch, a protože územní plán vymezuje území obce jako celku a zařazuje každou část území do určité kategorie ploch (přičemž spor může být i o toto zařazení, jež jako změna oproti stávajícímu stavu v územním plánu vyznačeno být nemusí), nelze celkový počet regulovaných ploch definovat. Konečným počtem ploch by nebyl ani součet parcel v regulovaném území, neboť není vyloučeno ani zařazení různých částí téže parcely do různých ploch. Za dané situace se jako jediné možné řešení jeví poměřit výměru zrušených ploch k výměře celkového území regulovaného územním plánem. Jak soud zjistil z tabulek a textu odůvodnění napadeného územního plánu, celková plocha zrušených ploch činí přibližně 13,8 ha, zatímco plocha celého regulovaného území činí 318 ha. Poměrný úspěch navrhovatelů v části, jíž se domáhali zrušení územního plánu, tedy představuje mizivá 4 %. Byť se takový závěr může jevit přísným, je třeba si uvědomit, že rozhodnutí o tom, v jakém rozsahu se budou domáhat zrušení napadeného územního plánu, bylo plně v rukou navrhovatelů. Pokud se rozhodli usilovat o zrušení územního plánu jako celku, převzali tím na sebe riziko, že v případě úspěchu jen ve vztahu k některým plochám se může míra jejich úspěchu projevit v rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.

Míry úspěchu resp. neúspěchu navrhovatelů v řízení o jejich spojeném návrhu na zrušení územního plánu a žalobě na zrušení rozhodnutí o námitkách při neexistenci společného jmenovatele není namístě sčítat, nýbrž je třeba stanovit náklady u každé z věcí zvlášť podle toho, jak se která ze společně projednávaných věcí podílela na vzniku těchto nákladů (srov. i v poměrech soudního řízení správního použitelný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 3. 2011, č. j. 14 Co 73/2011-50). Teprve nejde-li společně vynaložené náklady oddělit, je třeba je podělit rovným dílem.

Celková výše náhrady nákladů řízení na jednoho navrhovatele v souvislosti s žalobou proti rozhodnutí o námitkách představuje částku 23.570,- Kč [v případě navrhovatelů d) a e) 19.819,- Kč]. Sestává ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3.000,- Kč a dále z dílčí části odměny zástupkyně. Mimosmluvní odměna je vypočtena z pěti úkonů právní služby po 3.100,- Kč [v případě zastoupení navrhovatelů d) a e) je odměna snížena o 20 % z důvodu společného zastoupení více osob proti jednomu rozhodnutí, tj. činí 2.480,- Kč] (převzetí zastoupení, podání žaloby, repliky, vyjádření ke kasační stížnosti a dupliky) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. g) a § 12 odst. 4 a 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. (dále jen „advokátní tarif“), k čemuž je dále třeba přičíst pětkrát režijní paušál po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupkyně navrhovatele podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Dále ještě do nákladů vstupuje náhrada za 21 % DPH ve výši 3.570,- Kč [v případě navrhovatelů d) a e) 2.919,- Kč].

Celková výše náhrady nákladů řízení odpůrkyně v souvislosti s žalobou proti rozhodnutí o námitkách připadající na jednoho navrhovatele představuje částku 16.694,10 Kč. Sestává z 1/21 (kasační stížnost směřovala proti rozsudku ve věci žalob proti 10 rozhodnutím o námitkách, z toho ve vztahu k jednomu rozhodnutí podané dvěma osobami, a ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy podaného – v době vydání rozsudku – deseti navrhovateli) zaplaceného soudního poplatku z podané kasační stížnosti 5.000,- Kč, tj. částky 238,10 Kč, a dále z odměny zástupce odpůrkyně. Soud odpůrkyni náhradu nákladů za právní zastoupení přiznal, neboť se jedná o relativně malou obec, u níž nelze předpokládat, že by sama disponovala odborným personálem, který by byl způsobilý zajistit její řádné zastoupení v tomto soudním řízení. Mimosmluvní odměna za zastupování ve věci žaloby proti rozhodnutí o námitkách je vypočtena ze čtyř úkonů právní služby po 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, podání vyjádření, kasační stížnosti a repliky) podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb. (dále jen „advokátní tarif“), k čemuž je dále třeba přičíst čtyřikrát režijní paušál po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce odpůrkyně podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu a dále náhradu za 21 % DPH ve výši 2.856,- Kč. Soud však odpůrkyni pro neúčelnost nepřiznal náhradu nákladů za vyjádření se k návrhu společnosti ALTSTAEDTER INVESTMENTS a.s. na ustanovení opatrovníka odpůrkyni, neboť tento návrh byl odsouzen k odmítnutí již s ohledem na fakt, že tato společnost zjevně nesplnila již formální podmínku pro uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení. Navíc tento návrh byl odpůrkyni zaslán až na její výslovné vyžádání, přičemž z časového sledu úkonů ve spisu o kasační stížnosti je zřejmé, že NSS tuto písemnost pro její irelevantnost původně ani odpůrkyni zasílat nehodlal. Vyjádření k návrhu tak bylo nevyžádané a nadbytečné.

S ohledem na míru úspěchu tedy z této části návrhu plyne povinnost odpůrkyně uhradit navrhovatelům a), b), c) a i) částku 23.570,- Kč, navrhovatelce g) částku 15.713,33 Kč, navrhovatelům d) a e) částku 13.212,67 Kč, navrhovateli h) částku 14.999,09 Kč a navrhovatelům f) a ch) částku 7.856,67 Kč. Naopak navrhovatel j) je povinen odpůrkyni uhradit částku 16.694,10 Kč.

Celková výše náhrady nákladů řízení odpůrkyně v souvislosti s návrhem na zrušení územního plánu připadající na jednoho navrhovatele představuje částku 16.932,20 Kč. Sestává opět z 1/21 zaplaceného soudního poplatku z podané kasační stížnosti 5.000,- Kč, tj. částky 238,10 Kč, a dále z jedné desetiny náhrady nákladů právního zastoupení odpůrkyně. Celkové náklady právního zastoupení odpůrkyně ve věci návrhu na zrušení opatření obecné povahy činí shodně jako v případě jednotlivých žalob na zrušení rozhodnutí o námitkách částku 16.694,10 Kč. Poměrná část této náhrady na jednoho navrhovatele po přičtení poměrné částky soudního poplatku za kasační stížnost tak činí částku 1.907,51 Kč. S přihlédnutím

k míře úspěchu odpůrkyně v řízení o návrhu na zrušení územního plánu (96 %) jí náleží náhrada nákladů za tuto část řízení v rozsahu 92 %, tj. částka 1.754,91 Kč vůči každému z navrhovatelů vyjma navrhovatele i).

Po případném započtení částek vzájemné náhrady nákladů řízení z řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy a z řízení o žalobě na zrušení rozhodnutí o námitkách tak soud dospěl k závěru o povinnosti náhrady nákladů řízení v rozsahu uvedeném ve výrocích V. a VI.

S ohledem na zjištění, že soud opomněl vybrat soudní poplatek za podané žaloby proti rozhodnutím o námitkách ve výši 3.000,- Kč za jedno rozhodnutí [§ 6 odst. 9 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“)], popř. každého žalobce napadajícího takové rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 As 74/2011-251, publikovaný pod č. 2410/2011 Sb. NSS), soud výrokem IV. podle § 9 odst. 4 písm. a) a odst. 6 a § 12 odst. 2 věty druhé *a contrario* zákona o soudních poplatcích tento soudní poplatek všem navrhovatelům vyjma navrhovatele i), který tento poplatek již dříve na výzvu soudu uhradil, doměřil. Celková částka chybějícího soudního poplatku tedy činí 30.000,- Kč.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvanácti vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Bude-li zbytek soudního poplatku doplacen dříve než usnesení nabude právní moci, soud toto usnesení zruší (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích).

V Praze dne 17. října 2014

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová